

Hup, terug in de kast jij...

Posted on 1/10/2017

Het begrip “uit de kast komen” is tegenwoordig helemaal ingeburgerd. Ik denk dat iedereen wel begrijpt wat ermee bedoeld wordt. Om mogelijke misverstanden uit de weg te gaan, ik heb het hier uiteraard over het verschijnsel dat iemand aan de buitenwereld iets vertelt wat hij of zij altijd voor zich heeft gehouden. Doorgaans wordt deze term in verband gebracht met de LHBT-gemeenschap (of welke letters daar tegenwoordig nog meer allemaal bij horen) en wordt als iets positiefs ervaren. Het is het symbool geworden van individuele vrijheid en het is een groot goed wanneer mensen zichzelf kunnen zijn zonder zich dagelijks in allerlei bochten te hoeven wringen. Toch wordt het niet van iedereen gewaardeerd als ze uit de kast komen. Sommigen die de stap wagen (misschien wel na een lange en moeilijke innerlijke strijd) worden het liefst zo snel mogelijk de kast weer ingejaagd.

Ik zag het de afgelopen week weer gebeuren na het optreden van Griet op de Beeck in DWDD. Als u het niet gezien hebt raad ik u aan het nog eens terug te kijken. Het is een ontroerend interview, naar aanleiding van haar meest recente boek, waarin ze vertelt dat ze als kind seksueel misbruikt is. Daar is heel veel moed voor nodig om zoiets live voor de televisie mee te delen. Ik was erg onder de indruk van haar verhaal en met mij vele anderen. Helaas waren de negatieve reacties na afloop niet van de lucht. Op social media had ik het wel verwacht maar zelfs de gerenommeerde media deed een duit in het zakje. Het zijn de gebruikelijke reacties die ik zelf helaas ook herken uit de tijd dat ik met mijn verhaal voor het eerst naar buiten kwam. Haar verhaal wordt in twijfel getrokken. Sommige mensen denken dat ze het zich niet goed meer herinnert. Anderen denken dat het allemaal is aangepreut door haar therapeut. Weer anderen menen dat ze alleen maar op zoek is naar aandacht of dit doet om gratis reclame voor haar boek.

Tja, mensen mogen wel uit de kast komen maar dan alleen als het iets leuks betreft. Dan vinden we het moedig en wensen we ze alle geluk van de wereld toe. Vervelende verhalen horen we liever niet. Dat soort mensen moeten weer lekker terug in de kast. Poppetje gezien... kastje dicht.

Helaas lieve mensen, de wereld bestaat niet alleen uit leuke dingen. Er is veel onzichtbare pijn en verborgen verdriet waar we vaak niets van weten totdat men ermee naar buiten komt. Achter dat lieve zorgzame snoetje van dat 16-jarige meisje kan een flinke depressie schuilgaan. Die succesvolle zakenman die het in onze ogen helemaal gemaakt heeft kan rondlopen met zelfmoordplannen. Dat vrolijke kind dat zo heerlijk alleen kan spelen wordt wellicht misbruikt. Die sociale vrouw die je altijd zo vriendelijke te woord staat in het winkelcentrum wordt misschien thuis door haar man mishandeld. We weten er vaak helemaal niets van tot zo'n iemand eindelijk de moed verzamelt om ermee naar buiten te komen. En wat doen wij dan? Wij zeggen ze dat ze het misschien verkeerd begrepen hebben. Wij bagatelliseren hun verhaal. Wij gaan ze uit de weg want dit soort verhalen zijn zo akelig en we weten toch niet hoe we erop moeten reageren.

Nu denkt u wellicht dat ik bovenstaand wat overdrijf maar ik ken helaas (teveel) mensen waarbij het zo is gegaan. Weet u wat het gevolg is? Dat mensen niet meer uit de kast durven te komen. Ze houden hun problemen voor zich met alle gevolgen van dien. Denkt u daar de volgende keer eens aan voordat u direct een oordeel velt over uw medemens. Probeert u zich eens in de situatie van de ander te verplaatsen. Behandel een ander zoals u zelf ook behandeld

wilt worden. Als iedereen dat doet dan hebben we in de toekomst misschien helemaal geen kasten meer nodig.